

skozi kamnito lopo. Jezno je stiskal med zobe škrtanje, ki se je oglašalo pod obutvijo.

Potlej je z drugimi vred sedel v klopi in čutil, da mu je telo zgorelo. Mošt njenega telesa se je spremenil v ogenj. Videl jo je pred seboj. Videl je dva kupčka, ki sta zaštrlela v odejo in jo dvignila, kadar so prsi zajele zraka. Razdehtela se mu je, on pa jo je razklal na tisoč treščic. Njegova kri je obluskala njene stene. Zanosil jo je. Videl jo je razsuto in ogoljufano, zavoljo njega je izdala svoje najskritejše šume. Njegovih rok se je držal smod, med prsti pa je obvohal ilovico.

Spredaj je visel ogromen križ v prostor, na stranskih stenah so se uvrščale figure križevega pota za šesto postajo. Ženska je ponudila prt in moški je obrisal vanj mokre roke. Mrt je poveznil pogled in se pogreznil. Tovariši iz zadnjih klopi so mu prebadali hrbet.

EROS

Marija Gorše

I

Rada imam vonj črne prsti,
 cvetove akacij,
 stezo čez travnik,
 (lovim perut svojih sanj),
 reko, v juliju hladno,
 belo od kamnov.
 Rada imam tvojo kočo leseno,
 črno od časa, dežja,
 zvoke tvoje piščali.

Žar v očeh.
 Žar v prsih.
 Razvnel si ta žar.

Prekletstvo dajanja brez
 sprejemanja.
 Ne, sem rekla.
 Imela sem pokorno srce.

Se slišim:
 haha —

v krošnjah akacij,
v grlu vsevedne matere,
v klokotanju vode,
haha —
tisto uro,
za tisoč ur.

II

Pomnim izbo, temno in tesno,
(ne moreš razpeti peruti),
tesnobo večerov,
(duša kamni).

Pomnim tvoj glas,
svetlobo tvojega glasu.
Glas keruba kliče vstajenje
mrtvih.

Zar v očeh — nisi ga želel.
Zar v prsah — nisi ga želel.
Ničesar nisi želel.

Pomnim
haha —
v dihanju otroka,
v grlu vsevedne matere,
v molčanju sten.
Haha —
tisti dan,
za tisoč dni.

III

Rada imam vrbo na vrtu:
zmršene dolge lase,
nori veter, sonce in dež.
Rada imam tvoje oči
in tvoj smeh.

Dajem ti zenico oči — jo potrebuješ?
Dajem ti svojo besedo — jo potrebuješ?
Dajem ti žar svoje krvi — ga potrebuješ?

Daj mi roko,
čvrst splet prstov:
pretakanje misli in molka,
najlepše, kar da lahko
eros.

Brezno med tvojo —
mojo roko.
Slišim: dobro jutro.
Slišim: lahko noč.

Mrzim svojo besedo.
Mrzim tvojo besedo.
Mrzim tvoj molk:
strelico smrtno,
nož, rdeč od moje krvi.

Slišim
haha —
ne v divjanju vetra,
ne v grlu vsevedne matere,
ne v tleskanju dežja,
slišim
haha —
v svojem srcu
to uro,
to noč,
za tisoč noči.

Reka, v juliju hladna,
priteci,
potopim vate lakti.
Ohladi v žilah ta žar,
nikomur potreben.